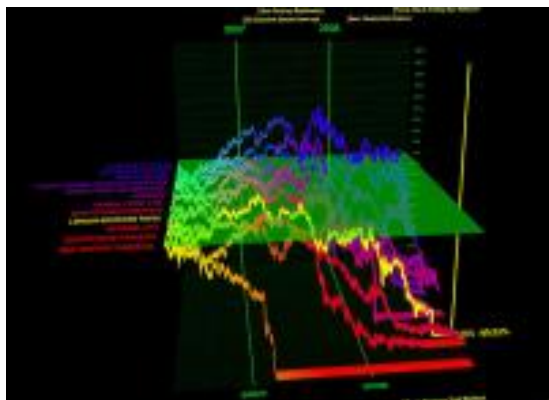

ΔΙΑΣΩΣΗ ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΣΩΣΗ, ΛΥΣΗ ΧΩΡΙΣ ΛΥΣΗ (του Γιάννη Ζήση)

Ο ΚΡΟΝΟΣ ΠΟΥ ΤΡΩΕΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ, Η ΛΕΡΝΑΙΑ ΥΔΡΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΜΥΘΙΚΑ ΤΕΡΑΤΑ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ

Πολιορκημένοι από αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε πιο εξευγενισμένα ως «γυμνόστηθη αδρότητα» -αποδιδόμενη ως όρος στον Μπρεζίνσκι, [1] (πράγμα που μπορεί να μην αληθεύει), παρμένη από τα σεμινάρια για «μαθητευόμενους» Πλανητάρχες- που προσφέρεται ως μια χώνωση, μια άμβλυνση, μια πάχυνση και μια αναβλητική αμήχανη σαγηνευτική αισθησιακή ρουτίνα λειτουργούμε με την μέγιστη συνενοχή και συμμετοχή.

Μέσα από την πολιτική και συντεχνιακή μας συνυποχρέωση και διαπλοκή της εντεινόμενης διαστροφής της πολιτικής διακυβέρνησης και του κοινοβουλευτισμού ο ελαττούμενος «άρτος» και το ελαχιστοποιούμενο «θέαμα», μας δίνονται ως αντίτιμο για την αδιακρισία μας και για το πολύτιμο άλλοθι που παρέχει η πολιτική μας ανευθυνότητα και απουσία σε αυτούς που ασκούν την εξουσία των θεσμών του χρήματος και της επικοινωνίας.

Η ανάπτυξη της διαφθοράς σε πολλές κλίμακες -κατά βάσιν στις δύο κλίμακες, στην μικρή και την μεγάλη- καθιστά τις κοινωνίες συνοδοιπόρους των ελίτ μέσα από αυτή την αδρότητα της μαζικότητας, στην κοινοβουλευτική και μιντιακή διακυβέρνηση ή καλύτερα στον ελιτισμό της αντιπροσώπευσης και της επικοινωνιακής διαμεσολάβησης και διασκέδασης.

Επίσης «*Η εξασφάλιση της συναίνεσης για αποφάσεις που παίρνονται αλλού έχει γίνει με πολλούς τρόπους το κεντρικό καθήκον της εθνικής πολιτικής. Γι' αυτό ακριβώς μεταβάλλεται σε πολιτική ζόμπι*». [2]

Όμως τώρα «*πληρώνουμε ως τίμημα για την ανάπτυξη την ίδια την ανάπτυξη*» για να παραφράσουμε την δήλωση του Βλαντ Τσέπες για την ελευθερία.

Πληρώνουμε ως τίμημα για την ανταγωνιστικότητα την ίδια την ανταγωνιστικότητα και πρέπει επιτέλους να καταλάβουμε ότι πρέπει να ανακτήσουμε και να προσωποποιήσουμε ξανά σε εμάς και τις συλλογικότητές μας την κεφαλαιακή μας συμμετοχή για παράδειγμα μέσω των ασφαλιστικών ταμείων στα επενδυτικά καρτέλ και στην ολιγαρχική κερδοσκοπία των αγορών.

Η ίδια η διάσωση εξελίσσεται σε κρίση και η ίδια η λύση εξελίσσεται σε αδιέξοδο. Απλώς η πραγματικότητα συγκαλύπτεται σε ένα πόλεμο αλληλοαποκάλυψης επειδή όλοι φοβούνται -εν είδει Ψυχρού Πολέμου- το ντόμινο της αλήθειας και της γυμνής πραγματικότητας που μπορεί να σαρώσει και τους ίδιους.

Η Γερμανία αγωνίζεται να βελτιώσει την εικόνα της Ευρώπης βελτιώνοντας την εικόνα του εαυτού της, οι Αγγλοσάξονες δεν αποκαλύπτουν ακόμη την φαντασμαγορία της Ευρώπης γιατί είναι και οι ίδιοι ετοιμόρροποι στο διεθνές σκηνικό και οι Κινέζοι δεν αίρουν την εμπιστοσύνη τους όπως και οι αναδυόμενες αγορές από την ισορροπία του τρόμου μεταξύ νομισμάτων, αλληλόχρεων οικονομιών και αγορών για να μην καταρρεύσουν και αυτοί. Αυτό συμβαίνει γιατί κυριαρχεί μια ισορροπία του τρόμου. Για την ώρα δεν έχει ενεργήσει ο «μοιραίος παίκτης» που θα ξηλώσει το νήμα της γυμνότητας των πραγμάτων και θα ξεμαγέψει την οικονομία από τις αυταπάτες της και τους λαούς από τις αυταπάτες της οικονομίας.

Όταν το φαινόμενο placebo δεν αρκεί

Είναι γεγονός ότι όλοι μιλούν σε ένα ρητορικό πλέον επίπεδο θετικότητας για να μην αφήσουν να μιλήσουν οι μαθηματικές παραστάσεις. Ανακατεύουν τα λόγια με τους αριθμούς και συγκαλύπτουν βέβαια ή αποκρύπτουν πλήρως τους μελλοντικούς κινδύνους.

Η ιερή κεφαλή της Λερναίας Ύδρας της κρίσης είναι ακμαιότατη και στην θέση της οι κρίσεις διπλασιάζονται από τις λύσεις και τις διασώσεις. Σκύλλα και Χάρυβδη, Συμπληγάδες ενώπιόν μας όπως και το σύνολο των μυθικών τεράτων, όπου η οικονομία σαν Κρόνος τρώει τα παιδιά της. Αυτή είναι η σαγήνη του «αόρατου χεριού» και της «γυμνόστηθης αδρότητας» των μαθητευόμενων μάγων της διακυβέρνησης, των αγορών και της αλλοτρίωσης.

Όμως οικονομικοί, κοινωνικοί, πολιτικοί και περιβαλλοντικοί κίνδυνοι που έρχονται από το μέλλον. Έρχονται για να κατοικήσουν την γυμνότητα του παρόντος, την απουσία ή την ερήμωση της πολιτικής βούλησης, της ειλικρίνειας και της ανύπαρκτης δημιουργικής φαντασίας για το γίγνεσθαι των ανθρώπινων δημιουργημάτων.

Ναι, υπάρχει αναβολή. Ναι, τον βασιλιά τον βλέπουμε ντυμένο. Οι αγορές είναι «ζωντανές» άλλο τώρα αν μπορεί να είναι ζόμπι. «Έτσι είναι αν έτσι νομίζουμε» και θα είναι έτσι για όσο καιρό οι θεατές κυριαρχούνται από το θέαμα και δεν αναζητούν τον εαυτό τους και μέσα από αυτόν τις ανάγκες τους και την λύση των προβλημάτων τους.

Τάδε έφη η Ελλάς, η χώρα του Τειρεσία, του τυφλού που βλέπει και του Οιδίποδα που εξοπλίζει την άγνοιά του με την όρασή του σαν δόξα του εθελουφλωμένου κυβερνήτη. Σε τούτο συνίσταται η τραγωδία της κρίσης αυτής η οποία δεν είναι μόνο Ελληνική αλλά είναι παγκόσμια. Προϊόν μιας πυραμίδας ανηθικότητας, ανευθυνότητας και διακινδύνευσης αδιαφάνειας και ατιμωρησίας.

Αναφορές

[1] περιοδικό **ΑΡΔΗΝ**, νο66, **Τασιόπουλος Γιώργος**, **Αναζητώντας μία πολιτική για την παιδεία** «0 Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι, σε συγκέντρωση της ελίτ του κόσμου στο Σαν Φρανσίσκο, τον Σεπτέμβριο του 1995, πρότεινε, και έγινε αποδεκτό, για τον έλεγχο του 80% της ανθρωπότητας, που λογίζεται ως υπεράριθμο για τις ανάγκες της παγκόσμιας οικονομίας, tittytainment (άρτος και θέαμα, «tits = στήθη γυναικών» και διασκέδαση). Δηλαδή, «ένα κοκτέιλ αποβλακωτικής διασκέδασης και επαρκούς διαστροφής, που θα επέτρεπαν να διατηρηθεί σε καλή διάθεση ο αποστερημένος πληθυσμός του πλανήτη – Δημοσιεύτηκε στο Αρδην , τεύχος 64. Απρίλιος -Μάιος 2007».

[2] Μπεκ Ούλριχ, “Ελευθερία ή Καπιταλισμός”, σελ. 262, εκδ. Καστανιώτη, 2001

Γιάννης Ζήσης, Συγγραφέας
Μέλος της γραμματείας της ΜΚΟ Σόλων
ioantzisis@solon.org.gr

17 Σεπτεμβρίου 2010